

Disputa teologică cu părintele Claudiu Buză legată de insistența asupra unui text cu tentă hiliastă dintr-o scriere a Sfântului Paisie Aghioritul

Textul supus analizei:

Sfântul Paisie spune că atunci când „lumea sărmană se va afla într-o situație grea”, Hristos va interveni. „Acum – spune Părintele – va fi ca o ploaie repede, o scurtă stăpânire a lui satana Antihrist (duhul antihristic – n.n). După aceea va mânca o papară de la Hristos, se vor cutremura toate neamurile și va veni pacea în lume pentru mulți ani. De această dată Hristos va da un prilej bun ca să se mântuiască făptura Lui. Oare va lăsa Hristos fapтура Sa? Se va arăta în această cale fără de ieșire a oamenilor ca să-i salveze din mâinile lui Antihrist. Oamenii se vor întoarce la Hristos și va veni o pace duhovnicească în toată lumea, pentru mulți ani. Unii leagă această intervenție a lui Hristos de a Doua Venire. Eu nu pot să spun acest lucru!”[1]

Mai departe Starețul afirmă, în legătură cu evenimentele arătate: „Gândul îmi zice că nu va fi a doua venire a lui Hristos când se va arăta ca Judecător, ci o intervenție a Lui, pentru că sunt atâtea evenimente care nu s-au întâmplat încă. Hristos va interveni, va da o palmă acestui întreg sistem, va călca în picioare tot răul și va scoate în final un lucru bun din el. Drumurile se vor umple de locuri de închinare. Pe dinafară autobuzele vor avea icoane. Toți oamenii vor crede. Te vor trage de mânecă ca să le vorbești despre Hristos. Astfel, Evanghelia se va propovădui în întreaga lume și atunci Hristos va veni ca Judecător să judece lumea. Alta este Judecata, alta este o intervenție a lui Hristos ca să ajute fapтура Lui”[2].

Analiza logico-literală a textului Sfântului Paisie

Din acest text al Sfântului Paisie înțelegem următorul parcurs:

1. Lumea va suferi și va fi o domnie scurtă a lui satana Antihrist în lume.
2. Hristos îl va învinge pe satana Antihrist.
3. După victoria lui Hristos toate neamurile „se vor cutremura”, adică va cădea valul înșelării de pe ochii tuturor și va fi căutată dreapta credință.
4. După redeșteptarea tuturor popoarelor, va începe o perioadă lungă, dar nedefinită, în care Ortodoxia va înflori.
5. După această perioadă va veni Judecata de Apoi.

Observăm că primele două etape ale acestui text corespund revelației divine, în sensul că lumea va fi acaparată de antihrist, care va avea o domnie de scurtă durată și apoi va fi înfrânt de Hristos.

În continuare însă, *textul nu afirmă adevărul biblic că Hristos va veni ca Judecător imediat după înfrângerea lui antihrist*, lăsând să se înțeleagă faptul că *a doua venire nu va veni imediat după înfrângerea lui antihrist*, așa cum avem relatat în Apocalipsa 20, 3-4 și cum înțelege Sfânta noastră Biserică, ci după o perioadă îndelungată de reînflorire a Ortodoxiei, în care Dumnezeu dă o șansă de mântuire creației Sale, printr-o reluare a propovăduirii Evangheliei la tot neamul.

Problemele acestui text sunt următoarele:

1. introduce în gândirea ortodoxă ideea că *după* înfrângerea lui antihrist de către Hristos va exista o perioadă de înflorire a Ortodoxiei și abia apoi va veni Judecata lumii;
2. susține într-o oarecare formă ideea unei apocatastaze, ce e drept excluzându-i pe demoni și pe cei răi din trecut, aplicată strict celor ce s-au închinat antihristului.

Ideea milenaristă este străină revelației creștine și este produsul unei înțelegeri greșite a traducerii textului de la Apocalipsă 20,4, în care există expresia *ta hilia eti* trebuie înțeleasă în sensul de „mii de ani”.

Citind acel text, protestanții au înțeles că Hristos va împărăți cu cei care nu s-au închinat antihristului o mie de ani, înainte de Judecată, deoarece ei au înțeles

expresia *ta hilia eti* ca fiind „o mie de ani” în înțeles strict literal, adică o mie de ani calendaristici.

Despre înțelesul real al expresiei *hilia eti* să îl ascultăm pe Sfântul Andrei al Cezareei, unul dintre Părinții care au interpretat strălucit Apocalipsa:

Iar mia de ani cât va fi legat nu putem ști cât este cu numărul. Tot așa și cuvântul poruncit „într-o mie de noroadе” spus de David nu putem zice că înseamnă zece sute, ci mulțime multă. Așa și aici, socotim că acest număr este însemnare a mulți ani. Însă mulțimea aceasta a anilor se înțelege că va dura până când se va propovădui pretutindeni Evanghelia și se va înrădăcina în lume sămânța bunei credințe[3]. „O mie de ani” este și vremea de la întruparea lui Hristos până la venirea lui Antihrist, care ar putea fi zece sute de ani sau mai mult sau mai puțin, precum Dumnezeu știe, ce știe anii fiecăruia dintre noi și a judecat a fi de folos îndelunga-răbdare și lungimea vieții. Iar după aceea, Antihrist va tulbura toată lumea, luând în sine lucrarea Veliarului, începătorul răutății...[4] (s.n.).

Protestanții cred că ei vor fi cei ce nu s-au închinat antihristului, iar textul Sfântului Paisie dă de înțeles că va exista o perioadă lungă, în care toți care au trăit în acea epocă, fie că s-au închinat sau nu antihristului, vor avea o șansă de a se pocăi și mântui.

În cugetarea patristică însă, vedem că referirea la cei care nu s-au închinat antihristului nu se referă neapărat la cei din epoca lui antihrist, ci cum ne arată scolia aceluiasi Sfânt Andrei:

Sfinții vor împărăți cu Hristos „o mie de ani”, adică vremea de la începutul Creștinismului până la sfârșitul lumii. Iar pe urmă vor împărăți în veci[5].

„Mia de ani”, despre care protestanții cred că va fi o epocă postapocaliptică, este

pentru Sfinții Părinți *perioada cuprinsă între întemeierea Bisericii și sfârșitul lumii*, care se petrece în momentul venirii lui Hristos, *imediat după* înfrângerea lui antihrist.

Ca să înțelegem succesiunea temporală a evenimentelor, de la înfrângerea lui antihrist la a doua venire, să ascultăm simfonia patristică/consensul patristic, atât de necesar pentru înțelegerea ortodoxă, evocată de Sfântul Andrei prin citarea cuvântului cuviosului Averchie, care spune:

„Și ei au împărățit cu Hristos o mie de ani.” Învierea lor este duhovnicească. Împărăția sfinților împreună cu Hristos va dura până la biruința desăvârșită asupra necuratelor puteri ale întunericului din vremea domniei lui Antihrist. Apoi, va fi învierea morților și va începe înfricoșătoarea judecată de pe urmă, când sufletele sfinților, unite cu trupurile lor, vor împărăți cu Hristos pentru totdeauna[6] (s.n.).

Sfântul Andrei ne oferă o etapizare în care:

1. ceea ce se consideră a fi „împărăția de o mie de ani” este de fapt perioada istorică în care acționează în lume Biserica luptătoare, în care sfinții împărătesc cu Hristos în ceruri;
2. epoca lui antihrist va însemna perioada în care se vor înfrânge ultimele rămășițe ale răului în lume (acesta va fi și scopul lui antihrist, de a „coace puroiul” răului, încât el, prin victoria lui Hristos, să fie smuls din rădăcină definitiv din lumea pe care Dumnezeu a făcut-o la început bună);
3. după înfrângerea lui antihrist, urmează *imediat* venirea lui Hristos, învierea morților, judecata și împărăția veșnică deplină a lui Hristos cu sfinții.

Sfinții Părinți au mers atât de profund cu analiza momentului sfârșirii domniei lui antihrist și al venirii Domnului, încât au identificat „la minut” evenimentele.

Ca să le înțelegem și să nu rătăcim în tot felul de explicație de extracție protestantă, este de ajuns să citim una dintre cele mai frumoase pagini de teologie eshatologică din literatura patristică contemporană, din scrierea *Tainele*

cărții cu șapte peceti a arhimandritului Atanasie Mylitineos, considerat în lumea greacă „noul Hrisostom”:

Prin urmare, „tăcerea” este aceea care există după plăgi și puțin înainte de A Doua Venire a lui Hristos, și aceea este acel timp în care se vor sfârși toate și va exista doar așteptarea învierii morților[7]. Acest fapt îl spun acum în mod schematic, deoarece nu putem măsura exact acele lucruri.

În acest punct, faptul că „s-a făcut tăcere în cer ca la o jumătate de ceas [Apocalipsa 8,1, n.n.], se sfârșește deschiderea celor șapte peceti, care, așa cum v-am spus de la început, arată în linii generale, cursul Istoriei.

Faptul că a fost ca la „jumătate de ceas” sau „jumătate de ceas” în alt manuscris înseamnă că „tăcerea” a ținut doar o jumătate de oră.

De aceea Sfântul Andrei al Cezareei scrie: „Această «jumătate de ceas» este timpul foarte scurt, în care, după ce au trecut plăgile și s-au încheiat cele de pe pământ, se va arăta împărăția lui Hristos”. De aceea pune „o jumătate de ceas”. Este un loc simbolic, pentru a arăta că nu este un întreg timp. Așa cum și prezența Antihristului nu va fi decât de trei ani și jumătate, și pune acest jumătate, nu numai că sunt trei ani și jumătate, dar și ca să arate că timpul este foarte puțin. Atunci când Sfânta Scriptură pune „o jumătate de ceas” arată întotdeauna graba, durata scurtă a timpului[8] (s.n.).

Dacă luăm în calcul și faptul că părintele Atanasie Mylitineos vede această pauză scurtă între ziua a șaptea și a opta, adică între sfârșitul istoriei și învierea de obște și viața veșnică, iar Sfântul Andrei al Cezareei spune clar că între „sfârșitul plăgilor”, adică domnia lui antihrist, și venirea lui Hristos este un timp foarte scurt, pe care părintele Atanasie îl consideră literal chiar de jumătate de oră, devine clar că afirmația din textul Sfântului Paisie, potrivit căreia „Oamenii se vor întoarce la Hristos și va veni o pace duhovnicească în toată lumea, pentru mulți ani” nu are niciun sprijin patristic sau biblic.

Nu putem exclude posibilitatea ca, înainte de venirea lui antihrist, Dumnezeu să ofere lumii o șansă la mântuire, printr-un reviriment al trăirii ortodoxe, dacă nu

neapărat printr-o restaurare a împărăției ortodoxe bizantine în Constantinopol, deși la Dumnezeu totul este posibil, măcar la nivelul unei propovăduiri și acceptări de către întreaga lume a Evangheliei ortodoxe, cum bine atrage atenția Sfântul Ioan Maximovici, când spune că nu s-au împlinit semnele sfârșitului, deoarece Evanghelia nu s-a propovăduit încă *ortodox* întregii lumi.

Dar un astfel de reviriment și de „cutremurare a popoarelor” *după* înfrângerea lui antihrist nu corespunde înțelegerii ortodoxe a vremurilor de pe urmă.

Analiza textului cu adnotarea părintelui Claudiu

La textul preluat de la Sfântul Paisie, părintele Claudiu adaugă o adnotare, în paranteză, după expresia „satana Antihrist”, în care lasă să se înțeleagă că Hristos va da „o papară” nu persoanei „satana Antihrist”, ci „duhului antihristic”, sau, cum spune mai jos Sfântul Paisie, și cum reia părintele Claudiu în alte apariții publice, „acestui întreg sistem”.

Astfel, păstrând periodizarea făcută în analiza textului Sfântului Paisie, dar adăugând explicația părintelui Claudiu, ne rezultă următoarele evenimente:

1. Lumea va suferi și va fi o domnie scurtă a duhului antihristic în lume.
2. Hristos va învinge duhul antihristic.
3. După victoria lui Hristos toate neamurile „se vor cutremura”, adică va cădea valul înșelării de pe ochii tuturor și va fi căutată dreapta credință.
4. După redeșteptarea tuturor popoarelor, va începe o perioadă lungă, dar nedefinită, în care Ortodoxia va înflori.
5. După această perioadă va veni Judecata de Apoi.

Observăm din această periodizare că *introducerea ideii că Hristos nu îl va înfrânge direct pe antihrist, ci sistemul, duhul său, îl scoate de tot pe antihrist ca persoană din istorie.*

Din relatarea adnotată, rezultă că sistemul sau duhul antihristic, pe care părintele Claudiu îl asociază cu marea resetare și noua ordine mondială[9], va încerca să preia stăpânirea asupra lumii, dar că la un moment dat Hristos îl va înfrânge.

Aceasta pare și rațiunea pentru care părintele Claudiu s-a folosit de acest text al sfântului, pentru a demonstra că marea resetare nu va birui, lucru ce rezultă din concluzia scrisă de părintele:

Așadar, potrivit celor profețite de Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul, Hristos va da o palmă acestui sistem printr-o intervenție directă, la momentul în care omenirea va fi greu încercată și nu se vor găsi soluții de ieșire din criza provocată de artizanii Marii Resetări, spre o Nouă Ordine Mondială. Sprijinindu-mă pe cuvintele profetice ale Sfântului Paisie, înțeleg din cele spuse că „Marea Resetare” va eșua și forumul de la Davos va fi rușinat de intervenția minunată a lui Hristos, care va scoate mult folos de pe urmă încercărilor care preced momentul înfloritor și strălucitor al Ortodoxiei.

Din păcate, se pierde din vedere că, identificând expresia „satana Antihrist” cu sistemul antihristic și aplicând această identificare actualei situații a lumii, evenimente ce succed înfrângerea lui antihrist și despre care vorbește Sfântul Paisie nu îl mai au pe nicăieri pe antihrist ca persoană în istorie, ceea ce înseamnă că, aplicând înțelegerea părintelui Claudiu, după ce Hristos înfrânge sistemul de la Davos și toată marea resetare, va urma o mare perioadă de înflorire a Ortodoxiei, și apoi va urma Judecata.

Astfel, perioada în care vine antihrist ca persoană în lume, în care stăpânește, în care îi pecetluiește pe toți nu mai există. *Excluderea din istorie a persoanei lui antihrist nu poate fi acceptată din punct de vedere dogmatic și exegetic, deoarece contrazice textul Scripturii și toată înțelegerea Bisericii asupra acestor evenimente.*

Consecințele teologice ale acestui text

Atât în viziunea Sfântului Paisie, cât și în cea a părintelui Claudiu, acest text produce un efect foarte periculos.

Există relatări de la oameni serioși de teologie din Grecia că acest text al Sfântului Paisie a creat o stare de pasivitate și neimplicare în rândul unora dintre greci, pentru că aceștia au gândit în felul următor: *nu are nicio importanță dacă luptăm sau nu contra lui antihrist și a pecetluirii sale, de vreme ce, după o perioadă, Hristos vine și anulează cu totul efectele pecetluirii și lepădării și vom putea relua trăirea în Ortodoxie.*

Această stare transpare și din textul părintelui Claudiu, care ne dă de înțeles că, după o scurtă perioadă, sistemul pe care vrea Schwab (care, între timp, a dispărut din prim-planul istoriei) să îl aducă în lume va fi învins de intervenția directă a lui Hristos, deci nu are rost să ne chinuim noi să ne opunem sistemului în mod public (poate doar să îi rezistăm la nivel personal), de vreme ce la un moment dat îl va învinge Hristos.

Surprinde insistența părintelui Claudiu, în acest context, față de problema lepădării prin acceptarea actelor biometrice, pe care o abordează cu o acrivie deosebită, inspirată tot din anumite texte ale Sfântului Paisie, în mare parte, unele dintre ele interpretate eronat (acest subiect nu face însă obiectul actualei analize[10]), în condițiile în care, *dacă după înfrângerea lui antihrist, Hristos va aduce o epocă în care toată lumea va putea reveni la credință, ce importanță mai are că s-au lepădat sau nu anterior prin actele biometrice, prin vaccinuri, prin alte lepădări?*

Această viziune este rodul neacordării atenției cuvenite întregului text paisian, pentru a vedea tabloul complet descris de acesta. Înțelegerea întregului tablou ne impune să credem că pretinsul reviriment ortodox (despre care nu avem nicio dovadă scripturistică) pe care l-ar trăi lumea *după* înfrângerea lui antihrist/duhul antihristic va fi cu alți oameni decât cei care anterior au luat acte biometrice, vaccinuri etc. De unde alți oameni, de vreme ce sistemul i-a cuprins aproape pe toți deja? Dacă cei „care te vor opri pe stradă să le spui despre Hristos” nu vor fi alți oameni, ci aceiași care au căzut în plasa lui antihrist și au fost pecetluiți, revine întrebarea: ce rost are să te opui lui antihrist, de vreme ce, oricum, după înfrângerea lui, lepădarea va putea fi... „lepădată”, prin reconvertire la Ortodoxie?

Neacordarea atenției expresiei „Gândul îmi spune”

Tot ce s-a spus mai sus ar putea conduce la concluzia eronată că eu aş afirma, sau că textul ar lăsa să se înţeleagă, că Sfântul Paisie ar fi fost eretic. Complet greşit. Părintele Claudiu îşi construieşte apărările pe o insinuire că sfinţia sa nu poate accepta ca Sfântul Paisie să fie considerat eretic, chipurile, de noi, pierzând din vedere ideea că noi nu îl acuzăm pe Sfântul Paisie de nimic, ci doar îi atragem atenţia sfinţiei sale că insistenţa pe acest text ar putea să îl facă eretic pe sfinţia sa, nu pe Sfântul Paisie.

Viaţa de sfinţenie a sfântului Paisie nu poate şi nu are motive să fie pusă în discuţie. Nu este primul caz din istoria Bisericii când cineva cu viaţă sfântă a emis anumite păreri personale eronate[11].

Impresia că tot ceea ce spun sfinţii este dogmă care trebuie tratat ca adevăr apodictic este eronată. Tradiţia ne învaţă că se bucură de acest statut doar ceea ce Biserica a reţinut şi a promovat ca atare din spusele sfinţilor, fie prin formulări dogmatice, fie prin formulări canonice, fie prin formulări morale, fie prin formulări liturgice, arhitectonice, muzicale, poetice etc.

Atunci când ne aflăm în prezenţa unei cugetări patristice cu valoare de inspiraţie divină, aceasta beneficiază de consensul patristic şi/sau sinodal al Bisericii, devenind parte din zestrea de învăţătură a Bisericii.

Când nu sunt îndeplinite aceste condiţii, ne aflăm în faţa unei cugetări personale a sfântului respectiv, care poate fi una foarte bună, dar, la fel, poate fi rezultatul unei ispite sau chiar erori, specifice vieţuirii omeneşti, lăsate de Dumnezeu fie pentru a-l smeri pe sfânt, fie pentru a arăta că infailibilitatea nu este depozitată într-o singură persoană.

Biserica a deosebit mereu între părerile personale ale unor sfinţi, care pot fi rodul neştiinţei teologiei sau al unei ispite, şi viaţa lor sfântă sau opera ortodoxă, pentru care merită să fie canonizaţi ca sfinţi. Acele păreri eronate, în măsura în care nu au creat o tulburare majoră în viaţa Bisericii şi nu au pus mântuirea nimănui în pericol, au fost date la o parte, iar viaţa şi/sau opera lor a fost luată în calcul în stabilirea stării lor de sfinţenie[12].

În faţa unei astfel de situaţii ne aflăm şi aici. Sfântul Paisie ne şi oferă o avertizare când începe să exprime această opinie personală, care este foarte departe de

învățătura Bisericii.

El folosește aici expresia „gândul îmi spune”, pentru a ne determina să nu cădem în eroarea de a trata spusele sale ca inspirație a Duhului Sfânt, ci ca o cugetare omenească, în acest caz una greșită.

Mai mult decât atât, există opinia, exprimată și de către unii teologi greci, potrivit căreia acest text s-ar putea să nici nu aparțină sfântului, ci să fie doar o înțelegere greșită a ceea ce au auzit maicile care au scris textul.

Există opinia că Sfântul Porfirie l-ar fi admonestat pe Sfântul Paisie că îl oprește de la împărtășanie dacă continuă să mai promoveze ideile despre vremurile din urmă.

Recomandări

Recomandarea cea mai onestă este ca părintele Claudiu să abandoneze cu desăvârșire textul pus în discuție și să fie foarte atent la toate celelalte texte referitoare la lepădare prin asumarea actelor biometrice/vaccinurilor, până când Biserica/con-sensul patristic al trăitorilor ortodocși contemporani ne arată care este realitatea și calea de urmat. Nu este al nostru să devenim interpreți ai unor texte referitoare la astfel de chestiuni sensibile, ci, vorba Sfântului Andrei, al nevoitorilor înțelepți și treji.

Asta nu înseamnă desigur că ar trebui să își învețe ucenicii să fie indiferenți la actele biometrice, dar ar trebui să îi sfătuiască să nu le ia (cu atenție și acest lucru, pentru a nu cauza drame familiale din acest motiv), fără a atașa acest spectru al lepădării de Hristos de ele, până când cei „nevoitori înțelepți și treji” ne vor spune ce anume este de făcut în această situație, dacă ne aflăm cu adevărat în timpurile din urmă.

Modelul părintelui Arsenie Papacioc, care a spus scurt: „Arsenie nu le ia”, fără a mai teologhisi pe această temă prea mult, ar putea să ne servească de reper.

Părintele Claudiu trebuie, de asemenea, să fie foarte atent la discreția cu care părinții greci operează cu acest subiect sensibil.

Pe de o parte, această discuție trebuie păstrată în deplină discreție, pentru a nu produce o sminteală în rândul poporului, căruia i-ar fi greu, sub impresia unei evlavii adesea fără un discernământ necesar, să facă distincțiile între sfințenia Sfântului Paisie și anumite erori umane ale acestuia.

Pe de altă parte, părintele trebuie să fie extrem de atent la exemplul lui Origen, de exemplu, care a avut păreri neconforme cu dogma Bisericii, care însă au fost dissociate de Biserică de învățăturile sale corecte, până când, în secolul al VI-lea, s-a stârnit o dispută legată de unele texte origeniene, care a condus la condamnarea sa ca eretic la trei secole după moarte.

Consider că este un serviciu adus sfântului Paisie să trecem sub tăcere astfel de texte, în loc să le preluăm, să le adăugim și să le aducem în discuții, provocând tulburare și confuzie. Îl sfătuim pe părintele Claudiu să își argumenteze tezele cu alte citate ale Sfântului Paisie despre vremurile din urmă, care sunt ortodoxe, ceea ce arată că acel text este fie un accident în gândirea sfântului, fie o inserție ulterioară a celor care i-au scris cărțile și care ar fi putut să înțeleagă greșit spuselor marelui duhovnic.

Punct de vedere față de răspunsul părintelui Claudiu la textul de mai sus

Față de răspunsurile propuse de părintele Claudiu Buză la obiecțiile formulate cu privire la acele idei milenariste cuprinse în scrierea sfinției sale de la Conferința Teologică de la Urziceni, am următoarele observații:

1. În istorie au fost multe persoane bolnave de răutate, nu „antihriști”. În fiecare epocă a existat o concepție greșită, apocaliptică că anumit personaj malefic este antihristul, dar el nu era decât un criminal ahtiat de putere și de ură, care nu poate fi confundat cu antihristul biblic.
2. Venirea într-o slavă a lui Hristos se va produce *imediat* după înfrângerea lui antihrist, nemaieexistând astfel de perioade intermediare între cele două evenimente (am arătat în acest sens, textul părintelui Atanasie Militineos despre „jumătatea de oră”, care înseamnă timp foarte scurt, nu

„o pace duhovnicească în toată lumea, pentru mulți ani”, cum afirmă textul sfântului Paisie). Intervenția lui Hristos în lume pentru a înfrânge „sistemul antihristic”, care este altceva decât înfrângerea lui antihrist la sfârșitul veacurilor este lipsită de orice fundament teologic. *Nu trebuie să confundăm intervenția lui Hristos în istorie pentru a salva lumea de diverse tiranii, de diverși tirani etc. cu ceea ce este considerată intervenția lui Hristos în lume pentru a înfrânge „sistemul antihristic”, despre care vorbește părintele Claudiu. Dacă, de exemplu, planul globalist marea resetare va fi zdrobit de către populația care se va revolta contra lui, asta nu înseamnă că Hristos a înfrânt „sistemul antihristic”, ci că acel plan era un plan omenesc oarecare, menit să dobândească puterea lumească pentru unii sau alții, pe care Hristos l-a înfrânt pentru că nu era încă timpul pentru venirea lui antihrist. În plus, textul Sfântului Paisie spune că Hristos îi va da o „papară lui antihrist” după ce acesta își va fi pus în practică planurile sale apocaliptice.*

3. Învățătura despre înflorirea Ortodoxiei la sfârșitul vremurilor nu este străină cu adevărat gândirii ortodoxe, dar toți sfinții evocați aici se referă la o perioadă de înflorire *anterioară începerii planului malefic al lui antihrist, nu posterioră*, cum afirmă părintele Claudiu, absolutizând un cuvânt al Sfântului Paisie, despre care sfântul ne spune că e un gând omenesc al său, nu vreo inspirație divină: „gândul îmi spune”.
4. Se poate vorbi despre o apocatastază parțială, cum am mai spus, în sensul că toți cei ce vor trăi atunci vor fi salvați de către această intervenție a lui Hristos (bineînțele, excluzându-l pe antihrist și demonii lui).
5. Ideea că antihrist va fi biruit de către Hristos, după care va avea loc o mare înflorire a Ortodoxiei, după care se va relua planul antihristic este lipsită de orice noimă și de orice sprijin în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Este perfect corect să credem că ar putea avea loc un reviriment ortodox înainte de începerea planului satanist, poate el a avut deja loc, dacă suntem în acele vremuri, dar că va începe planul lui antihrist, că antihrist va veni în lume și apoi va fi biruit și apoi va reveni și apoi va fi biruit din nou, asta este în afara revelației. În plus, dacă antihrist va fi biruit și se va retrage, iar lumea va cunoaște o reîntoarcere la Ortodoxie în masă, cum va mai putea antihrist să își pună în aplicare planurile malefice după acel moment, când toți vor fi ortodocși trăitori? Cu cine își va mai face el împărăția lui? Iar dacă revirimentul ortodox îi va lăsa pe oameni la fel de neînduhovniciți, încât antihrist să își reia activitatea,

atunci la ce a mai fost bun acel moment de revenire?

6. Dacă citim textele pe care eu le-am propus spre analiză, vedem clar cronologia: „Gândul îmi zice că nu va fi a doua venire a lui Hristos când se va arăta ca Judecător, ci o intervenție a Lui, pentru că sunt atâtea evenimente care nu s-au întâmplat încă. Hristos va interveni, va da o palmă acestui întreg sistem, va călca în picioare tot răul și va scoate în final un lucru bun din el. Drumurile se vor umple de locuri de închinare. Pe dinafară autobuzele vor avea icoane. Toți oamenii vor crede. Te vor trage de mânecă ca să le vorbești despre Hristos. Astfel, Evanghelia se va propovădui în întreaga lume și *atunci Hristos va veni ca Judecător să judece lumea*. Alta este Judecata, alta este o intervenție a lui Hristos ca să ajute faptura Lui”. Așadar, va fi o scurtă domnie a lui antihrist, despre care știm din revelație că va fi scurtă, apoi va fi înfrângerea lui antihrist, papara, cum o numește Sfântul Paisie, apoi va fi o perioadă de reviriment, în care vor fi icoane pe ușile autobuzelor, și, în culmea acelui reviriment, va fi judecata. Între momentul propovăduirii Evangheliei la toată lumea și Judecata lumii avem adverbul temporal „*atunci*”, nu „*apoi*”, nu „*după o vreme*”, nu „*mult mai târziu*”, nu „*după ce îl va înfrânge definitiv pe antihrist*”. Fără îndoială că Sfântul Paisie știa că antihrist ca fi înfrânt de Hristos, pentru că o și spune: „va fi ca o ploaie domnia lui antihrist, apoi va mânca o papară”, folosind chiar numele acestuia, cu literă mare. Dar, pentru că Sfântul Paisie nu concepe că Hristos Își va abandona creația, atunci el imaginează o cale prin care Hristos „Se va arăta în această cale fără de ieșire a oamenilor ca să-i salveze din mâinile lui Antihrist”. Să îi salveze din mâinile lui antihrist, nu ale sistemului satanist predecesor lui antihrist. Textul vorbește despre vremurile biblice, despre victoria lui Hristos asupra lui antihrist, confundând salvarea puținilor creștini rămași fideli Lui cu salvarea întregii umanități, care, ulterior se va întoarce la Ortodoxie în masă. În asta constă ideea pe care eu am numit-o apocatastatică, că textul consideră că nu se poate ca toată umanitatea să fie lăsată să cadă în mâna lui antihrist, motiv pentru care *prezența lui antihrist în istorie este prezentată că o simplă sperietoare menită să îi deștepte pe oameni și să îi întoarcă la Hristos*. După care urmează scenariul direct milenarist al revenirii tuturor la Ortodoxie, apoi al Judecății. *Unde este antihrist în textul sfântului Paisie, după ce spune că se va propovădui Evanghelia la toți și toți o vor crede? Mai scrie despre antihrist ceva sau spune că atunci vine judecata?*

7. Poate că textul nu a creat o stare de pasivitate, ci o stare de nădejde celor ce sunt robiți de sistemul antihristic, spune părintele Claudiu. Există o repetare obsesivă a expresiei „sistem antihristic”, dând de înțeles că Sfântul Paisie se referă la niște evenimente anterioare și cumva pregătitoare venirii lui antihrist. Însă *textul vorbește despre sistemul antihristic în aceste texte, dar în contextul în care el este generat de prezența lui antihrist în fruntea sa*. O lectură serioasă a textului ne arată acest lucru. Apoi, „nădejdea oferită de aceste texte celor ce sunt robiți de sistemul antihristic” este una falsă, pentru că Hristos nu îi va elibera pentru a trăi ulterior mii de ani. Cei robiți de sistem sunt cei ce sunt de acord cu el, care nu au nevoie de astfel de nădejde. Cei ce refuză sistemul antihristic au nădejdea în victoria finală a lui Hristos de la sfârșitul domniei lui antihrist, motiv pentru care nu au nevoie de revirimentul Ortodoxiei de după, ci au nevoie de venirea lui Hristos și accederea directă în Împărăție, unde îi așteaptă o slavă pe care nu au văzut-o nici sfinții martiri sau nevoitori din toate timpurile. Această falsă nădejde e una omenească, fără nicio relevanță duhovnicească reală.
8. Discuția excesivă despre carduri, despre acte biometrice devine inutilă, cum am mai și spus, de vreme ce oricum antihrist va mânca papară și, fie că s-au acceptat sau nu cardurile, pecetluirea etc., Hristos va distruge tot sistemul și va da șansa tuturor să revină la Ortodoxie. Sunt absolut convins că părintele Atanasie Militineos vorbește despre altceva decât sfântul Paisie. În plus, el spune că cel ce va lua acel card nu va scăpa de pecetluirea care va urma, trebuie văzut cum și de ce. Vedeți că acel card nu este pecetluirea, cum afirmă Sfântul Paisie, ci pecetluirea va urma. Probabil că Sfântul Atanasie vorbește despre o acomodare cu sistemul, nu despre lepădarea în sine, care va urma prin pecetluire. Recomand cartea celor șapte peceti a părintelui Atanasie, unde se poate vedea o adevărată analiză a apocalipsei.

Nu sunt de acord cu nicio întâlnire în vară pe această temă. Motive:

1. Deja s-a expus clar fiecare punct de vedere, ce rost are să mai adăstăm asupra acesteia?
2. Această dispută durează de un an de zile și s-a lovit de un refuz încrâncenat de a se accepta argumentele perfect valide teologic care s-au

oferit. Ce ar putea schimba o altă întâlnire?

Cât despre unitate, unitatea dintre noi trebuie să se bazeze pe ortodoxia gândirii. Când între noi intervin idei milenariste, nu poate exista unitate cu hiliasmul de inspirație protestantă. Nu am întrerupt pomenirea ereticilor ecumeniști, pentru a cădea în rătăcirile protestante. Desigur, textul atribuit Sfântului Paisie nu este unul „milenarist protestant clasic”, în sensul unei conviețuiri a lui Hristos cu aleșii Săi timp de o mie de ani, ci este adaptat modului ortodox de a vedea lucrurile, ca o renaștere a Ortodoxiei pe o îndelungată perioadă de timp. Dar o renaștere a Ortodoxiei înseamnă o viețuire întru Hristos și cu El, nu? Așadar, chiar și în „variantă ortodoxă”, milenarismul tot asta înseamnă, o viețuire îndelungată cu Hristos, chiar dacă nu prezent fizic în mijlocul alor Săi, o perioadă lungă de vreme, premergătoare judecății.

Unitatea, care este de dorit între noi, trebuie refăcută doar prin abandonarea acestor idei care sunt neortodoxe și revenirea la Ortodoxie. Altfel, ne aflăm în scenariul din secolul al VI-lea, când un gând omenesc neteologic al lui Origen i-a adus condamnarea ca eretic, pentru că ideea sa a fost transformată în doctrină eretică de către cei din acel secol.

Note:

[1] *Semnele vremurilor din urmă*, p. 51-52.

[2] *Semnele vremurilor din urmă*, p. 52.

[3] Vezi mai jos părerea Sfântului Ioan Maximovici despre propovăduirea Evangheliei ortodoxe la toate neamurile.

[4] Sfântul Andrei, arhiepiscopul Cezareii Capadociei, *Tâlcuire la Apocalipsă*, Sophia, București, 2016, p. 246.

[5] *Ibidem*.

[6] *Ibidem*, p 249.

[7] Nicidecum o epocă de înflorire a Ortodoxiei.

[8] Arhimandrit Athanasie Mytilineos, *Tainele cărții cu șapte peceti*, Cateheze la cartea Apocalipsei, Sofia, București, 2022, p. 278.

[9] Această asociere este foarte la îndemână celor care își doresc cumva să fie martori ai epocii antihristului, mai ales că artizanii noii ordini și ai marii resetări folosesc simboluri foarte apropiate de cele descrise în apocalipsă (ciparea, pecetea, excluderea din societate a celor ce nu acceptă identitatea digitală etc.). Se cuvine să ne întrebăm totuși dacă nu cumva și în alte epoci creștinii au crezut că se află în prezența lui antihrist. Când împărații romani îi puneau să poarte un semn pe frunte pentru a-i distinge de păgâni, când împărații bizantini iconoclaști aruncau în foc Sfintele Icoane, când comuniștii au proclamat moartea lui Dumnezeu și au interzis Biserica, oare oamenii nu au considerat acele epoci ca ale venirii lui antihrist? Oare Nero, Dioclețian, Arie, Nestorie, Iulian Apostatul, Lenin, Stalin nu au fost în epocă considerați cu toții „antihriști”, iar în sensul literal al cuvântului, de dușmani ai lui Hristos, chiar au fost?

[10] Dau ca exemplu, *en passant*, interpretarea dată vaccinării, în care textul Sfântului Paisie vorbește despre apariția unei boli și a unui vaccin miraculos pe care oamenii îl vor cere insistent, pecetluindu-se astfel prin acela. Or, în cazul vaccinului care a funcționat în ultimii ani, el a fost impus cu forța, nu l-a cerut decât puțină lume.

[11] *Patericul* cuprinde mai multe exemple de sfinți ale căror învățături au fost greșite, și care s-au lepădat de ele prin intervenții miraculoase ale lui Dumnezeu în viața lor. Să ne amintim de cuviosul care nu credea în transformarea Cinstitelor Daruri în Sfântul Trup și Sânge al Domnului și care a văzut în Sfântul Potir Pruncul Sfânt junghiat. Sau de sfântul care, încercat de aceeași erezie, a fost adus la Ortodoxie de către un diacon. Sau de Sfântul Gherasim, care a mărturisit scurt timp monofizismul, fiind curățit de aceasta cu ajutorul Sfântului Eftimie cel Mare. Sau de sfântul Grigore de Nyssa, care a emis unele păreri apocatastatice în *Marele cuvânt catehetic*, cap. 26, 35, în scrierea *Despre suflet și înviere* sau *Despre feciorie*. Biserica a ținut, în acest ultim caz, cont de opera excepțională și de pionierat a Sfântului Grigore, care efectiv a desființat viziunea păgâno-filosofică despre lume și a înlocuit-o cu cea creștină, înțelegând că, într-o astfel de lucrare, erorile umane sunt inerente, motiv pentru care le-a și ignorat.

[12] Ne vom întreba desigur: De ce același principiu nu se aplică și ierarhilor eretici ecumeniști? Răspunsul e că aceștia din urmă știu, sau ar trebui să știe, că

ceea ce propovăduiesc este erezie și nu se leapădă de această erezie nici după ce au fost ani și ani de zile admonestați. În plus, erezia lor poate prejudicia mântuirea întregii Biserici.